

підготовки за спеціальністю «Облік і оподаткування»; розроблено методичне забезпечення для дисциплін; організовано проведення студентами практики та дипломних досліджень на базі корпорацій-розробників програмних продуктів з подальшим працевлаштуванням; узгоджено питання освітніх сертифікаційних курсів для студентів з метою надання можливості здобуття компетенцій щодо володіння знаннями та практичними вміннями використання сучасних програмних продуктів облікового спрямування [1, с. 252-253]. Організовано підвищення кваліфікації викладачів шляхом проходження сертифікаційних курсів на базі корпорацій-розробників програмних продуктів.

Отже, реалізація ідеї запровадження освітньої програми на базі новітніх інформаційних технологій свідчить про її успішність, відповідність сучасним запитам бізнес-середовища та глобалізаційним процесам у сфері вищої освіти у контексті підготовки фахівців за спеціальністю «Облік і оподаткування» та може бути рекомендованим для реалізації на базі інших навчальних закладів України, що сприятиме підвищенню рейтингу ВНЗ завдяки покращенню компетентностей випускника. Перспективним напрямом підготовки фахівців за спеціальністю «Облік і оподаткування» в умовах технологічних змін залишається запровадження в освітній процес програмних продуктів з використанням штучного інтелекту, що забезпечить конкурентоспроможність випускників на ринку праці України та інших країн світу.

Література

1. Осмятченко В. О., Мискін Ю. І. Домінанти підготовки фахівців з обліку та оподаткування: вектор соціалізації / В. О. Осмятченко, Ю. І. Мискін // Розвиток обліку, аналізу і аудиту суб'єктів суспільного інтересу : тези виступів Міжнар. наук. конф., (Житомир, 20–21 жовтня 2017 р.). – Житомир : Видавець О. О. Євенок, 2017. – С. 251–253.

УДК 657.421.1

Остапчук Т.П.,

к.е.н., доцент, доцент кафедри обліку і аудиту,
Житомирський державний технологічний університет

ПЕРЕДУМОВИ ФОРМУВАННЯ КОНЦЕПТУАЛЬНО-СТРАТЕГІЧНИХ ОСНОВ ОБЛІКУ ЗЕМЕЛЬНИХ РЕСУРСІВ В УКРАЇНІ

Узагальнення основних положень двох національних Концепцій (Концепції Державної цільової програми розвитку земельних відносин в Україні на період до 2020 року та Концепції сталого розвитку населених

пунктів (далі – національні Концепції)) в таблиці 1 надало можливість згрупувати проблемні питання та шляхи їх подолання в сфері земельних відносин за основними напрямками державної політики щодо забезпечення їх сталого розвитку. Серед виділених проблемних аспектів визначено, що в нашій державі вже більше 27 років спостерігається складна ситуація щодо володіння, користування та розпорядження землею, низькою залишається ефективність використання як земель населених пунктів, так і земель сільськогосподарського призначення, невизначеними також залишаються питання введення в економічний оборот земельних ділянок та прав на них. Існуючі неузгодження цих питань виникають внаслідок неврахування історичних факторів у реформуванні системи земельних відносин, пов'язаних з правильністю реєстрації речових прав на земельні ділянки та їх обмежень, а також безсистемністю у розв'язанні проблем, що створюються під час проведення земельної реформи в Україні поряд із реформуванням відносин власності на майно та запровадженням нових організаційно-правових форм господарювання.

До шляхів вирішення існуючих проблемних аспектів в національних Концепціях передбачено, що більшість соціально-економічних та екологічних проблем міського та сільськогосподарського землекористування слід розв'язувати через удосконалення економічних і правових відносин власності на землю та поетапне введення в економічний оборот земельних ділянок та прав на них. Здійснення цих заходів надасть можливість досягти сталого розвитку землекористування, через підвищення ефективності та екологічної безпеки використання суспільством земельних ресурсів, раціоналізацію землекористування та створення його інвестиційно привабливим, запровадження повноцінного ринку землі, що є можливим внаслідок проведення наукових досліджень за цими проблемними напрямками. Крім того удосконалення відносин прав власності на земельні ресурси створить систему захисту майнових прав не тільки громадян, а й юридичних осіб на нерухоме майно та на відповідні земельні ділянки.

Реалізація фундаментальних положень національних Концепцій, а також усунення всіх перешкод, що виникають під час їх впровадження, можливе лише через належне інформаційне забезпечення операцій, що супроводжують ці процеси, що може бути забезпеченим тільки в системі бухгалтерського обліку, яка повинна враховувати за основу відображення в обліку саме прав на земельні ресурси.

Таблиця 1

Узагальнення основних положень Концепції Державної цільової програми розвитку земельних відносин в Україні на період до 2020 року та Концепції сталого розвитку населених пунктів в частині напрямів розвитку сфери земельних відносин [1, 2]

№ з/п	Концепція Державної цільової програми розвитку земельних відносин в Україні на період до 2020 року	Концепція сталого розвитку населених пунктів
Визначення проблемних напрямів, на розв'язання яких спрямовані Концепції		
1	Ситуація щодо володіння, користування і розпорядження землею залишається складною і такою, що вимагає невідкладного поліпшення. Низькою залишається ефективність використання земель у сільському господарстві через невизначеність системи регулювання земельних відносин, не завершено введення у повному обсязі в економічний оборот земельних ділянок та прав на них. Відсутність комплексного підходу та неврахуванням історичних факторів у реформуванні системи державного земельного кадастру та створенні державної системи реєстрації речових прав на нерухоме майно і їх обмежень	Спостерігається тенденція збільшення загальної площі територій населених пунктів. При цьому землі використовуються нераціонально
Шляхи і способи розв'язання проблем		
2	Проблеми передбачається розв'язати шляхом: 1) забезпечення створення системи гарантування прав власності на землю та інфраструктури ринку землі; 2) поетапного введення земельних ділянок та прав на них в економічний оборот; 3) формування та розвитку ринку земель	Основними напрямами державної політики щодо забезпечення сталого розвитку населених пунктів є: 1) раціональне використання земельних, водних, рекреаційних та інших природних ресурсів, створення умов для їх відновлення; 2) проведення наукових досліджень, які б сприяли вирішенню соціально-економічних, екологічних та інших питань забезпечення сталого розвитку населених пунктів; 3) удосконалення чинного законодавства та розроблення нових нормативно-правових актів з питань регулювання планування і забудови населених пунктів, реформування соціальної, житлової, інвестиційної політики, землекористування, охорони довкілля, діяльності органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, громадян і юридичних осіб у сфері забезпечення сталого розвитку населених пунктів

Це сприяє вирішенню всіх проблемних аспектів щодо формування інформації про економічні, соціальні та екологічні аспекти, які зараз виникають через нерозвинутий в нашій державі інститут права власності на земельні ресурси та відсутність достовірного їх обліку.

Література

1. Концепція Державної цільової програми розвитку земельних відносин в Україні на період до 2020 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/743-2009-%D1%80>.

2. Концепція сталого розвитку населених пунктів [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1359-14>.

УДК 657

Павелко О.В.,

к.е.н., доцент кафедри обліку і аудиту,

Національний університет водного господарства та природокористування

ВЧЕННЯ МЕРКАНТИЛІСТІВ ПРО БАГАТСТВО Й ПРИБУТОК: ПЕРЕВАГИ ТА НЕДОЛІКИ

Нині досить актуальним питанням є дослідження сутності прибутку в ретроспективному вимірі, що уможлиблює співставлення поглядів вчених минулого та сьогодення в опрацюванні єдиного підходу до ідентифікації його змісту. Дискусії щодо тлумачення економічної сутності прибутку ведуться впродовж декількох століть. Значний внесок у дослідження прибутку та висвітлення джерел багатства було здійснено представниками меркантилізму, фізіократії, класичної політичної економії, марксистської політекономії та ін.

Першою концепцією ринкової економіки є вчення меркантилізму, представники якого ще в 16-17 ст. вважали, що прибуток з'являється у сфері обігу в зовнішній торгівлі внаслідок продажу товарів за ціною, значно вищою від ціни придбання. Об'єктом дослідження меркантилістів була виключно сфера обігу. Вони наголошували на тому, що показниками багатства країни є золото, срібло і будь-які скарби. Дослідниками виділяються ранній і пізній меркантилізм.

Представниками раннього меркантилізму були іспанець Хуан де Маріана, італійці Беніто Даванцатті, Гаспар Скаруффі, англієць Вільям Стаффорд. Головною доктриною цього наукового вчення був монетаризм, в основі якого лежала ідея активного грошового балансу, спрямована на обґрунтування